

8

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Zítřejší svět bude náležet tomu,
kdo nabídne největší naději.“*

Pierre Teilhard de Chardin

Úvodní slovo

Je to s těmi průvody potíží! Právě v těchto dnech se do jednoho takového pravidelně muselo, a tedy zákonitě nechodilo, teď jsme ovšem často na rozpacích, když jsme zváni k účasti na čemkoli, co by mohlo jen zdálky vypadat organizovaně a „masově“. Což nám dává dobrý důvod k zamyšlení: jak se vlastně vypořádat s faktem, že „žádný člověk není ostrov“?

Nic proti právu na osobnost a osobitost každého jednotlivce. Na druhou stranu ale kamkoli se člověk podívá v dějinách spásy

– historii cesty Boha k člověku a člověka k Bohu, vždy znovu se tam setkáváme s pojmem: lid Boží.

Chtít stát před Bohem sám za sebe, vzpříma a zodpovědně, je jistě hodno úcty, pokud to ovšem neznamená – bez těch druhých. Jak to koneckonců řekl kdosi moudrý: „Do nebe přijdeme buď všichni společně – nebo žádný z nás.“

Váš O. Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

- Ve středu 8. května se bude konat děkanátní **pouť brněnské mládeže do Křtin**. Sraz je letos na Lesné – zastávka MHD Haškova ulice v 8 hodin 16 minut. Bližší informace získáte na plakátku na vývěsce v kostele.
- **Pro všechny příznivce hudby.** Sbor mladých od svatého Jakuba natočil CD a od 12. dubna si ho můžete zakoupit na jakubské faře. Cédéčko je zaměřeno zejména na rytmické kytarové písničky, ale najdete tam i klasickou polyfonii. Tak vám přejeme pěkný poslech.

Přečetli jsme za vás ...

„Pane Bože, nech mě plakat! Potřebuji si také někdy postěžovat a snad i zanádat!“ A usedne před Pánem s chmurným pohledem, složí hlavu do dlaní a z očí se mu řinou obrovské slzy. Je to noblesní pán, sice žádný mladík, ale stařec taky ne.

„Synu můj, a proč jsi tohle neudělal dřív, už na zemi?“

„Musel jsem se chovat svatě! Musel jsem se ovládat, všechno spolknout, mlčet – až mi z toho prasknul žaludeční vřed, a proto jsem tady. Ale zase – už zahájili

můj kanonizační proces, neboť já jsem se nikdy nerozčílil!“

„Jenomže to byla chyba, milý synu, a právě kvůli ní tě nemůžu pustit do ráje.“

„?!?!“

„Chápeš, že se vším tím hněvem v nitru do ráje nesmíš? Přece každý řemeslník ví, že kde je přetlak, musí být také ventil. A já jsem člověku takové ventily dal: pláč a hněv!“

„Ale co svatost?“

„Zase ta svatost! Vy byste chtěli být svatější než Bůh! Vždyť jsem vám ukázal správnou cestu. Znáš žalmy? Jsou přece Boží slovo, nebo ne? S nimi můžete plakat, nadávat i rozčilovat se!“

„A co křest' anství?“

„Moji moudří lidé už kdysi dávno řekli: Irascimini et nolite peccare. Neboli: Rozčilujte se, ale nehřešte. A Ježíš? Jak byl můj Syn krásný, když se rozčiloval – právě on, poslušný Beránek! Zato když přijdete vy, jste jako bomby se stlačeným vzduchem, a já vás musím nechat dlouho venku, dokud se nezbavíte svého vzteku, který jste neodložili už na zemi. Podívej se třeba na tamten obláček. Ten divoce gestikulující řeholník po něm pobíhá už sto let – a ještě nepřestal svému představenému nadávat.“

Kvůli tomu, abyste mohli vstoupit do ráje, se totiž budete muset umět něčeho zříct!“

z knihy „Z Boží kanceláře“

od Lia Cerrito

Rozhovor s kostelníkem

Lud'kem Prausem

Říká se, že nové koště dobře mete. V naší farnosti se objevilo nové „superkoště“ (to já, jako stará ježibaba mohu dobře posoudit). Je totiž v hojné míře obdařeno onou vzácnou vlastností zvanou ochota, která je tolik potřebná pro kostel(a)ničení.

Luděk ochotně kývl i na rozhovor do „Tomáška“, a tak než se zeptáme, kde se v něm bere ten usměvavý klid, první otázkou bude, kde se vzal on sám.

Pocházím z Dálného Západu naší vlasti, z míst, kde už lišky nedávají dobrou noc, ale přejí 'Gute Nacht'. Konkrétně tedy pocházím z Chebu, což je historické město (první zmínka o Chebu pochází z roku 1061), rozkládající se na řece Ohři. Moje rodina je nevelká, tvoří ji sestra (starší) s dvěma dětmi a můj tatínek. V blízké době se rodina zvětší a to díky příteli mé sestry, jelikož se spolu rozhodli uzavřít sňatek. V Brně bydlím od roku 1992, díky studiu na Mendelově zemědělské a lesnické univerzitě.

Co jsi studoval? (Studuješ?)

Studoval jsem na Agronomické fakultě MZLU Brno obor všeobecné zemědělské inženýrství. Pak jsem chvíli pracoval v oboru, který se nazývá arboristika (ve zkratce je to péče o stromy ve městech,

obcích, nebo památkově chráněné). Od roku 1999 doposud jsem studentem postgraduálního studia v oboru anatomie a fyziologie rostlin na MZLU Brno. Konkrétním tématem je mechanická stabilita stromů a provozní bezpečnost stromů.

Jsi v komunitě Emmanuel. Jaká byla Tvá cesta do tohoto společenství?

Cesta ke komunitě Emmanuel byla poněkud komplikovaná. Dostal jsem se k ní (do ní) cestou od zarytého ateismu (0–26 let) přes krátké přechodné období, kdy mne Bůh „ukecával“, a které vyvrcholilo konverzí, přijetím křtu a vstupem do Církve Bratrské. Zde jsem konal první křůčky víry, které mne ovšem zavedly do Večerní evangelizační školy komunity Emmanuel a odtamtud do plného společenství římskokatolické církve, kde jsem se usadil a nehodlám se už stěhovat. No a vstupem do společenství římskokatolické církve se i pro mne otevřela možnost ucházet se o vevázání do komunity Emmanuel, jejíž spiritualita mne oslovila již v protestantském období života.

Jak v Tobě uzrálo rozhodnutí stát se načas kostelníkem ve farnosti tak velké jako je sv. Tomáš?

Ke kostel(a)ničení jsem se dostal víceméně náhodou. Sháněl jsem nějaké zaměstnání, které bych mohl vykonávat při studiu (neboť jsem svůj vlastní samozivitel), a když jsem to jednou řekl Ivanovi Synkovi, dostal jsem tip hlásit se na místo kostelníka, které dlouho zelo prázdnotou.

Velmi brzy se Tvé působení projevilo. Stálo Tě hodně úsilí dostat se do koloběhu povinností kostelníka?

To už je to vidět? Je jda. . . No, ačkoliv mě pořád pronásleduje pocit, že bych to měl dělat lépe, tak mne tato „práce“ moc baví a prostředí je mi blízké, takže je pro mne radost být kostelníkem ve farnosti (a v kostele) tak velké jako je sv. Tomáš.

Co si myslíš o farnících, kteří odnášejí v kapse domů klíče od dveří spojujících boční kapli s kostelem?

Narážíš asi na drobnou epizodku v nedávné historii kostela, že? No stane se, naštěstí jsou takoví farníci také zapomětliví a nezamykají dveře, od nichž odnesou klíč. Takže mše ráno mohly být... O takových farnících si myslím jen že jsou notně roztržití. A navíc klíče byly navraceny s patřičně zkroušenou omluvou :). Spíše mne zaráží, když se dozvídám z různých zdrojů, že někteří návštěvníci našeho kostela odnesou v kapse kancionál, nebo taky patěnu, svícen, . . . a ty už nevrátí.

Každý z nás žijeme v hledání Boží vůle a cesty, kterou máme jít. Co Tě očekává po prázdninách, kdy v září ukončíš svou službu u nás?

No nevím, jak to bude vypadat na podzim. Podle studijního plánu bych v září měl ukončit studium rigorózní zkouškou a měl bych začít zúčastňovat oněch 8 let intenzivního studia. Nejdříve tedy tím, že půjdu posílit prořídle řady Armády ČR. Ne že bych se na to moc těšil, ale připadá mi, že

se věřící do armády moc nehrnou a myslím si, že bychom i do tohoto prostředí víru zatáhnout měli. Ale zatím to moc nevypadá, že stihnu práci včas napsat a pak se možná má služba protáhne, to nezáleží jen na mě, je možné, že se vše změní. Službu kostelníka budu rád vykonávat, dokud to bude pro obě strany možné a přijatelné.

Co děláš ve volném čase – pokud Ti nějaký zbývá?

Ve volném čase od kostelníčení se věnuji (bych se měl věnovat) sepisování disertační práce, ve volném čase od kostelníčení a sepisování disertační práce se věnuji tomu ostatnímu, co mne baví – komunitě, knížkám, studiu věroučné literatury, dost času zabere (bohudíky) i příprava v rámci „Obnovy“, kterou letos absolvuji. A protože mám, jak se říká, vážnou známost, měl bych hodně času věnovat také své dívce, leč tomu tak není, a tak bych jí rád poděkoval za to, že mi doposud nedala košem a má odvalu to se mnou vydržet.

– mv –

Z farní charity

CO PŘINESL CHARITĚ MEZINÁRODNÍ ROK DOBROVOLNÍKŮ?

Loňský rok, jak asi všichni víte, byl vyhlášen Organizací spojených národů Mezinárodním rokem dobrovolníků. Není náhoda, že právě první rok nového tisíciletí

2001 byl věnován těm, kteří svou obětavou prací zdarma pomáhají všude tam, kde je to potřebné. Dobrovolníci lékaři, sociální pracovníci, studenti, řidiči, řemeslníci a celá řada lidí zastoupená všemi obory občanské společnosti pomáhající u nás, ale také v dalekém Afganistánu a vlastně bez nadsázky v celém globálním světě. Svět je v těchto dnech doslova protkán těmi, kteří si v nouzi dobrovolně pomáhají.

V naší diecézní Charitě se téměř celý loňský rok scházela pracovní skupina složená z jednotlivých zástupců našich oblastních charit a farních charit. Cílem pracovní skupiny bylo podporovat rozvoj dobrovolnických aktivit a připravit Dobrovolnické centrum (DC), které by koordinovalo a rozšířilo dobrovolnou práci v diecézi – Jihomoravském kraji a kraji Vysočina.

DC jsou v EU samozřejmostí a vznikají právě za účelem propojení regionů, lepší koordinace (každodenní práce, nebo přírodní katastrofy) a snazšího přístupu k finančním prostředkům. Finance, které můžeme dnes čerpat z Evropské unie (fond Phare) upřednostňují větší projekty. Ředitel, nebo vedoucí projektu ví, že kdyby každá OCH požádala o finanční podporu jednotlivě, tak uspěje maximálně jedna, nanejvýše dvě OCH. Pokud se OCH spojí a napíše *jeden velký kvalitní společný projekt* mohou uspět všechny. V EU bývá tento princip běžný a věřím, že jednou se dokážeme sdružovat a psát společné projekty podle cílové skupiny a oborů naší

práce. Mohla by například vzniknout pracovní skupina zabývající se mentálním postižením, zastoupená vedoucími projektů z jednotlivých OCH a vedena odborníkem. Cílem by byla výměna zkušeností, metodiky, koncepce práce na společných projektech v rámci celé DCH. Právě to se podařilo našemu DC – *obdržet finanční prostředky pro vznik dobrovolnických center ve všech OCH*. Každá OCH tak získala jednoho kvalitního pracovníka, který založí ve své oblasti dobrovolnické centrum a přispěje tak k rozšíření DC, které jsou v posledních letech zakládány různými nevládními organizacemi v celé republice.

Vznikla metodika a koncepce pro Dobrovolnická centra, která je na vysoké úrovni a troufám si říci, že podobná u nás neexistuje. Z ohlasu víme, že se o aktivitu Dobrovolnických center zajímají i z jiných diecézí. Podařilo se navrhnout několik nových pilotních dobrovolných projektů, které zkvalitní a rozšíří charitou poskytované služby. Uspěli jsme také ve zkvalitnění práce s dobrovolníky pro jednorázové akce (sbírky – Tříkrálová sbírka, Brněnská cihla, Stromy splněných přání, Valutová sbírka apod.). Následující rok využijeme k získávání dobrovolníků, kteří v charitních projektech budou sloužit potřebným lidem tam, kde jsou nejžádanější a nejužitečnější.

Zpravodaj DCH Brno 1/02

Karel Kosina

Slovo nemocným

Ve světě budete mít trápení, ale důvěřujte. Já jsem přemohl svět.

Jan 16, 33.

Když se občas zamyslíme nad svým životem a vzpomeneme si na svoje přátele, uvědomíme si, že už velké množství jich opustilo tento svět. Čím je člověk starší, tím častěji se loučí s někým, kdo je mu blízký a kdo ze světa odchází. Je to skutečnost, která na každého člověka hluboce působí, protože každému připomíná, že i on jednou svůj život na zemi skončí. Tato myšlenka nás vybízí, abychom i my přemýšleli o všem, co se týká posledních dnů člověka. Víme, že konec života je přirozená událost, a proto ji také musíme tak přijímat. Musíme však být stále připraveni na možný náhlý odchod ze světa, protože nikdo nezná dobu a okolnosti, za kterých svět opustí.

Lidé mají řadu návrhů, jak se dobře připravit na zakončení pozemského života. Nejsnadnější však je, když člověk prožívá každý okamžik svého života, jako by to měl být okamžik poslední, to znamená, že ho prožívá co nejintenzivněji a současně co nejdokonaleji, protože ví, že jednou bude skládat účty z toho, jak život na zemi prožil. Každý den, který prožíváme a i každá chvíle, je darem, který jsme dostali, a když ho budeme prožívat svědomitě, je to současně i dobrá příprava na setkání s Bohem, který jednou náš život zhodnotí

a rozhodne, jak bude vypadat náš život věčný.

I když jsou v životě některých lidí velmi těžké chvíle, které působí třeba nevyléčitelná nemoc, stále máme mít na paměti, že všechno, co člověk prožívá, má svoji hodnotu a smysl, že po skončení pozemského života existuje život věčný, ve kterém bude zhodnoceno všechno, co na zemi dobře prožijeme a vykonáme. Ani v těžkých obdobích života nejsme opuštění a osamocení, ale můžeme počítat s Boží pomocí. S ní dobře prožijeme i to, co bude třeba velmi těžké.

Některým lidem působí starosti a těžkosti všechno, co se týká posledních chvil člověka na zemi. My ale spoléháme na Boží pomoc a věříme, že On dá v té chvíli každému z nás všechno, co bude třeba, abychom všechno prožili správně. Každý okamžik lidského života je ovlivněn působením Boží prozřetelnosti. V každé chvíli dostáváme právě to, co je pro nás nutné a co potřebujeme. Když budeme prožívat stále život tak, aby byl prožit správně, prožijeme dobře i ten okamžik, který bude rozhodovat o našem věčném životě.

Během celého života máme spolupracovat s milostí, kterou nám Bůh dává. Když to budeme umět ve všech životních etapách, tak neuděláme chybu ani v etapě poslední, která je pro náš věčný život rozhodující.

Otec Josef Šik

Pár slov o lásce

mariánské zamyšlení

„Láska nebo válka začíná v našich srdcích. Nemůžeme po druhých chtít lásku, ohled, porozumění, když je sami nedáváme.“

Paul Tournier

Milovat, to je snažit se mluvit řečí toho druhého, i když ji ovládáme špatně, místo abychom ho nutili mluvit tou naší. A to i obráceně – chceme-li, aby druhý vyjadřoval lásku naším „jazykem“ a neslyšíme ho, když mluví po svém, není to pravá láska. Někdy druhým víc pomůžeme, když se před ně postavíme slabí, bezbranní, chybní a bezradní, než když zaujmeme pózu úspěšného člověka, který si se vším ví rady a vše v životě bez zaváhání zvládá. Stačí se podívat na Pannu Marii. Ona neprochází životem – a to nelehkým – s pózou hrdinky, ale s pokorou a láskou.

Jarmila C.

Expedice 2001 (4)

Sýrie

Z minulého čísla:

...u jezírka jsme postavili stany a ukryti před deštěm jsme čekali, až to přejde. Během této nucené přestávky bylo rozhodnuto, že dnes už dál nepůjdeme.

Jednak proto, že se nám nechtělo baliť mokré stany a vzdalovat se od zdroje vody, jednak proto, že jsme si nebyli jistí, kde se přesně nachází Mt. Kačkar, a tedy kudy k němu vlastně jít. Naštěstí se poblíž jezera utábořili nějakí Izraelci, se kterými byla udělána krátká družba, spojená se zjišťováním cenných informací. Izraelci měli z nějakého časopisu ofocenou schematickou mapku, jejíž obsah si každý vykládal trochu jinak, nicméně všichni jsme se shodli na tom, že Kačkar je na opačné straně, než jsme si mysleli. V otázkách typu 'který hřeben je tenhle' nebo 'která cesta je tahle', neměli jasno ani majitelé mapy a bylo zbytečné je dalšími otázkami uvádět do rozpaků.

Koala proto navrhl, aby byl podniknut výpad do sedla vpravo nad jezerem, odkud by mohl být rozhled po kraji a tedy možnost zorientovat se, zhodnotit terén a vyznačit další směr postupu. Tento smělý plán stavěl na předpokladu, že se v okamžiku dosažení sedla protrhnou husté mraky a viditelnost vzroste z metrů na kilometry. Nadšení nad jasnou myšlenkou bylo velké, zejména když byla vyzdvižena nutnost hlídat stany. Koala zvláště zdůraznil, že se

jedná o výletík pro dobrovolníky, v domnění, že se najde více než jeden. Po chvíli vyrážela mlhou skupina v počtu dvou, nechávaje tábor v rukou Klokana a Žirafy.

Stoupali jsme mlhou a suťoviskem, skákali z kamene na kámen jako horské kozy. Těsně pod sedlem jsme znovuobjevili oslovskou stezku, vroubenou trsy květin a trusem osla, po které se dalo snadno dojít do sedla a dále. V okamžiku dosažení sedla ležícího ve 3000 metrech se k našemu velkému překvapení začaly mraky opravdu trhat. Slavnostní okamžik odhalení horské scenérie jsme podtrhli vonným dýmem stoupajícím z doutníků, které jsem do Turecka přivezl coby dar pro dobré lidi. Dým stoupal vzhůru a rozplýval se stejně jako mraky zakrývající Mt. Kačkar, stejně jako nejasnosti týkající se další cesty. Na hřebeni byla jasně patrná stezka schůdná oslovi a nebylo tedy pochyb, že bude schůdná i pro nás. Všimli jsme si, že mraky táhnou údolím od moře, zatímco na protější straně hřebene mraky nejsou. Na přímořské straně bylo relativně hezky jen dopoledne, byla to strana dopolední, kdežto druhá strana hor zdála se býti i odpolední.

Dokouřili jsme v okamžiku, kdy se od moře přihnuly další mraky a jako opona zakryly výhled na horské hřebeny. Sestup se stejně jako výstup odehrál v mlze, ale sestup po cestě byl rychlejší a příjemnější než tanec po ostrých hranách kamení v suťovisku.

Po návratu do tábora jsme vzbudili lenochy a začali chystat večeři. Nejdůležitějším úkolem bylo sehnat vodu. Do jezera přitékala shora poměrně široká bystřina, z jejíchž rozměrů bylo jasné, že pramen není nedaleko. Nechtěli jsme následovat příkladu Izraelců, kteří se nerozpakovali pít přímo z jezera, a o jejichž osudu nemáme žádných dalších zpráv, a nakonec jsme nabrali vodu v jedné z odboček hlavního proudu. Výhodou pobytu u jezera byla skutečnost, že zde nebyly hovada. Nejpravděpodobnější příčinou této pozoruhodné absence byly zřejmě mraky komárů, které nejspíše v boji o jezerní okrsek zvítězily, a tak byla drobná výhoda kompenzována velkou nevýhodou, jak už to ostatně v našem slzavém údolí chodí. Při večeři bylo rozhodnuto, že se druhý den vstane brzy, přičemž „brzy“ bylo kompromisem stanoveno na sedmou hodinu ranní. Včasným startem mělo být zajištěno dosažení sedla v době, kdy tam ještě nebudou mraky. V noci se blýskalo, ale nepršelo, což optimisté vyhodnotili jako blýskání na časy. Koala nahlas vyjadřoval pochybnosti o kvalitě těch časů, ale na takové ošklivé větičky nikdo nereagoval, protože bylo jasné, že dnes bude pěkně.

A bylo. Už od rána slunce připalovalo a také díky němu se podařilo vstát v určený čas a po snídani vyrazit cestou ve stráni vzhůru. Slunce svítilo ze všech sil a začínalo být nepříjemně osobní. Po dosažení sedla jsme se kochali výhledem na všechny strany a natírali se dalšími

vrstvami krémů. Po krátké pauze jsme vyrazili po menším hřebeni stezkou, která nás měla dovést na druhou stranu hlavního hřebene, odkud měl být snadný přístup k hlavní atrakci hor – Mt. Kačkaru, vysokému 3937 m. n. m. Cesta nás nějak zmáhala a po výstupu do sedla hlavního hřebene jsme dlouze odpočívali. Koala, již značně spálený, se s pomocí opalovacího krému snažil zachránit, co se dalo, ale už bylo pozdě, a tak v následujících dnech vystupoval v roli rudého muže, dokreslující tak romantickou atmosféru hor. Na této straně pohoří, směřované na jih, nebyly žádné mraky a žádný stín. V úmorném vedru jsme se přesunuli k asi kilometr vzdálenému potoku, u kterého jsme se rozhodli strávit zbytek odpoledne. Tábořiště bylo na malé rovince u mělkého potoka, pramenícího o několik metrů výše, a otevřené do údolí, kterým jsme chtěli za dva dny sejít do vnitrozemí. Hlavní však bylo, že bylo obrácené na jih a jako v australské lidové jsme si mohli říci s básníkem, že „hory nedaj žádnéj stín.“ Blížila se druhá hodina odpolední a slunce bylo mimořádně disponováno. Chtěl jsem pohovořit o léčivých účincích horského sluníčka, ale zbylá trojice se už od rána bez ohledu na okolní scenérie bavila o programování, z čehož bylo jasné, že účinky záření mohou být i negativní. V našem případě se jednalo o jev nazývaný „neschopnost myšlenku opustit“.

Navrhl jsem postavit stany, v jejichž stínu by bylo možné ležet a nechat se ovívat mírným vánkem, který byl jediným

oživujícím prvkem v nehybně mrtvém horském horském odpoledni. Návrh byl přijat a až do večera jsme odpočívali. Včera jsme zatábořili moc brzy, protože bylo hnusně, dnes proto, že bylo moc hezky. Po západu slunce se ochladilo, my ožili a při vaření plánujeme zítřejší výstup na vrchol, který předpokládáme v blízkém okolí. Rozhodujeme se nechat batohy v táboře v domnění, že se bude jednat o šestihodinovou vycházku, na které by nás těžký náklad jen zdržoval. Žirafa ještě vytahuje svůj výborný salám značky Vysočina, který kolektivně a s chutí bráníme před zkažením a tvarovým znehodnocením.

pokračování příště ...

Měkká akce pro drsné dobrodruhy

V Brně ještě palačinky – mňam a opravdu už domů. No a pak už jen krátký fotbálek a společné foto a domů. Mezitím se pár jedinců podepisovalo botama na zed', aby nám ukázalo, že se výšek nebojí. A pak přišlo uklízení fary. Ráno se dojídalo vše: rýže s ananasem, buchty, vajíčka, Kindervajíčka, ... Klukům jsme rozházely vajíčka po zahradě a oni je hledali. Po mši jsme to schytaly my – ubohé holky. Ráno jsme šli na mši, kde uměli skvěle napodobovat foukání do flašky a kde jsme slyšeli libý zpěv, který nás vždy probudil, kdyby se nám snad chtělo spát. Noc jsme jsme strávili v podstatě jídlem, spaním, hraním asociací, zpěvem, Bridžem a spoustou bezva keců stylu: „Kdo usne, zemře!“ Nějak jsme se i přes to, že jsme si cestu trochu protáhli, dostali pozdě večer do Babické fary. Ač jsme byli (tedy jen 1 polovina) posílení pocitem vítězství, byli jsme pak docela vyfluslí. Když pak hra skončila, museli jsme valit na vlak, abychom se dostali ještě večer do Babic. Během celé hry, jejíž pravidla nebudu popisovat, jsme honili 2. skupinku nebo před ní utíkali. Celá tato bojovka se odehrála v židovské čtvrti, která je propletena mnoha úzkými příkrými uličkami a schodišťátky. Během cesty po hranicích „našeho“ území nám byla vysvětlována pravidla hry, kterou jsme měli hrát. Původně jsme sice

měli do tohoto městečka dorazit zvláště 2 skupinky (každá v jiný čas), ale z důvodů přesnosti našich drah jsme byli nuceni jet dohromady. Třebíčské poledne nás uvítalo docela mile.

Pozn.: Kdybych náhodou něco časově přehodila, tak to mně, osobě se sklerózou, musíte prominout.

Nardo

Jede, jede mašinka, kouří se jí z komínka ...

Prvého apríla – tak by hovorili naši slovenští spoluobčania. Tedy 1. dubna a ještě den před tím se konaly jedny z nejlepších Velikonoc za posledních pár let.

Nevelký počet účastníků přislíboval poměrně komorní akcičku, a tak jsme se za nedělního parného a slunečného odpoledne odebrali na nástupiště na hlaváku, kde k našemu radostnému zděšení stála motorová mašinka! Za sebou měla jen dva vagóny s dřevěnými lavicemi, které pamatují mnozí z našich rodičů. Když jsme celou soupravu proběhali tam i zpátky, tak se mašinka trhavými pohyby rozjela a my jsme popadali na dřevěné lavice. My – všímavá děvčata – jsme si všimly, že se okolo nás čadí a tudíž jsme nějak došly k závěru, že je to tedy parní vlak. Brzy jsme se však dočkaly přihlouplých poznámek od kluků, kteří samozřejmě „všemu“ rozumí, že i motoráček může čadit.

Po cestě jsme snad všichni byli vyklonění aspoň do půli těla z okna a usilovně jsme mávali všem kolemjdoucím či jedoucím. Reakce byly různé – úsměvy, opěťované mávání, zdvižené hrabě, sekera či flinta.

Snažili jsme se trhnout rekord v tom, kolik se nás vejde na otevřenou spojovací plošinku mezi vagónky, tak aby byly oboje dveře dovnitř (do vagónku) zavřené. Myslím, že rekord byl sedm osob = jak sardinky v krabičce. Rozřehnutí a s větrem ve vlasech jsme znenadání vjeli do tunelu. Trochu jsme si zaječeli a za tunelem zase naskákali radši zpátky dovnitř.

Celí profoukaní jsme v Blansku bohužel vystoupili.

Odtud jsme si to vesele hrnuli přes hory a doly, stromy a studánky, se št'ávou i bez ní, obutí a bosí, loužemi a jeskyněmi až do Ostrova u Macochy. Na zčerstva vymrzlé faře nás nic nepřekvapilo. Podvečer jsme strávili hraním si na Asterixe, Obelixe, stádo vepřů či římské legionáře. Večer jsme pak ve třech skupinkách divadelně a poměrně humorně zatrapčili pro ostatní.

Za najití v Bibli a přečtení zajisté stojí přípitek pronesený Vlkem (Sir. 30,21-25). Pak se už jen jedlo, pilo, veselilo (svorně kradlo mrskačky) a taky trošku spalo – až na Gerta.

Brzké velikonoční pondělí si už každý i bez bujné fantazie dokáže domyslet sám... Akce to byla velmi vydařená a ti, kdo nezaváhali, nelitují.

S.

Povídka

„Báro, umíš si představit 270 tun chleba?“ zeptal se významně Petr. „Nějaký úkol z matiky?“ podivila se Bára. „Ty hned myslíš na školu! A přitom je to tak úžasný! Dva vagóny chleba. To je, co!?“ nadšeně pokračoval Petr. „Brácho, ty mluvíš z hladu! Chleba máš ve špajzce,“ usadila ho Bára. Petr se teatrálně chytl za hlavu: „Já se z tebe picnu! Tolik chleba přece dostanou za ty naše známky!“ triumfoval. „Za naše známky?“ žasla Bára. „Jo, to se ví, že nejen za naše, ale za všechny nasbírané u nás jim v Německu dají tolik chleba,“ vysvětloval Petr. Báře se zaleskly oči: „To je vážně úžasný. Za všechny ty známky, co jsme vystříhovali z dopisů, co nám nosily babičky, tetičky, strejdové a kamarádi od sebe i od svých babiček, dědečků, strejdů a tetiček. Prostě za všechny ty známky se teď spousta lidí nají, to je skvělý. To je nádherný pocit. Mám chuť vyvěsit u nás v domě, ve škole, na poště, zkrátka kde se dá, letáčky, aby nám lidi dávali ty použité známky do krabic a chodit je tam vybírat a nosit je do kostela,“ nadšeně vymýšlela Bára. „Aby byly další dva, tři a radši pět nebo deset vagónů chleba všude tam, kde se nedostává. Pustíme se do toho. Musíme udělat ty letáky co nejhezčí, aby si jich lidi všimli a měli stejnou chuť do sbírání známek jako my,“ zaradoval se Petr.

Jarmila C.

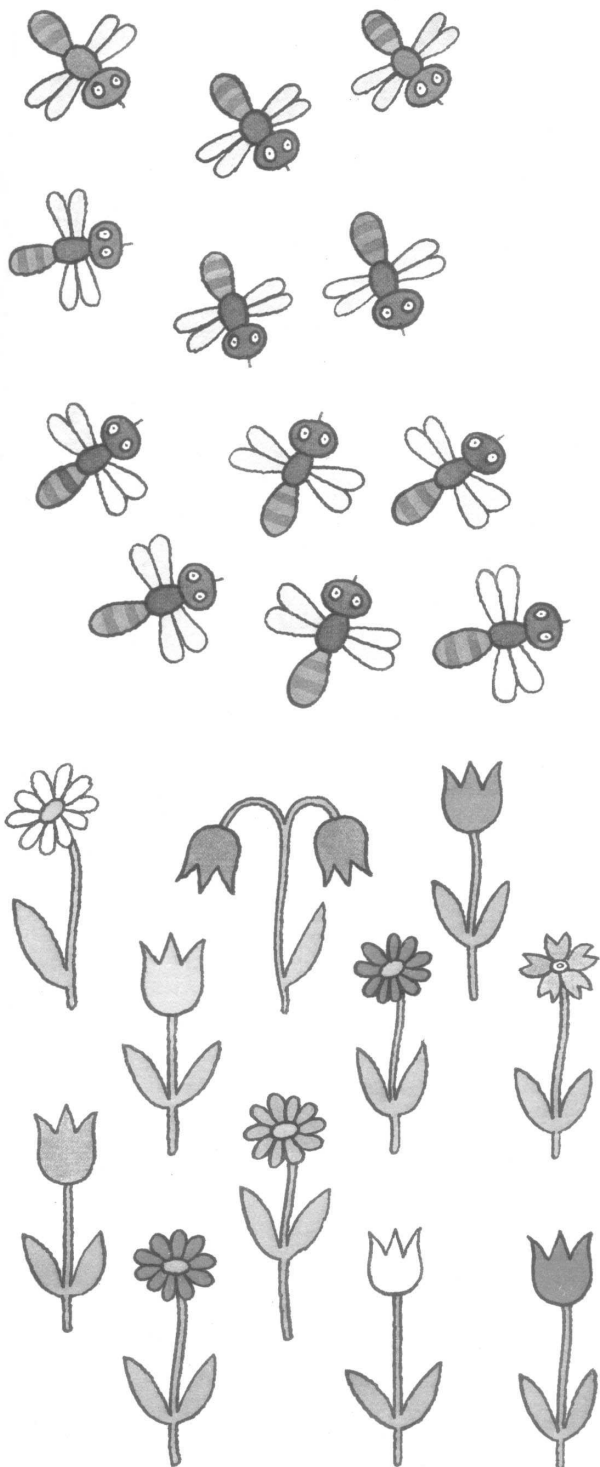

Pro bystré hlavy

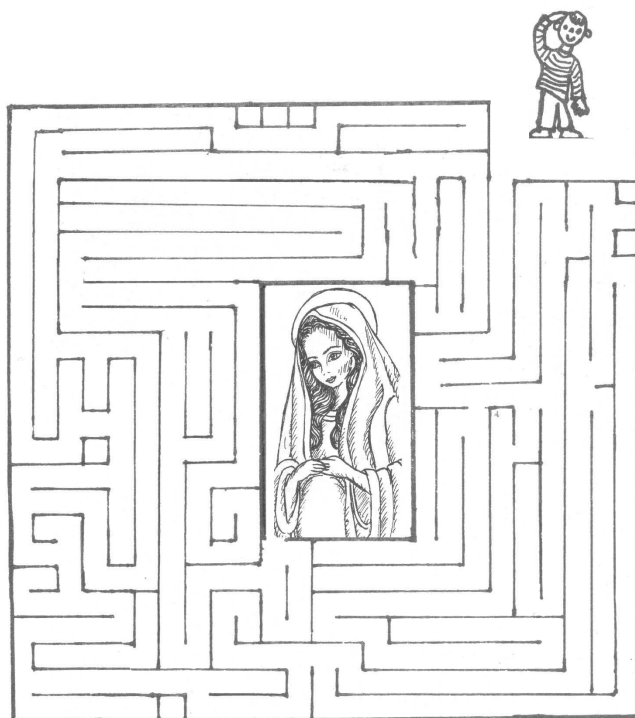
PRO NEJMENŠÍ

V květnu už se musí včelky činit. Má ale každá včelka svůj květ? Spojte čarou vždy včelku s květem, a pak určete, zda jich je stejně, nebo čeho je méně a čeho více. Buďte pilní jako včeličky a určitě to zvládnete!

PRO VĚTŠÍ

Najdeme v měsíci květnu cestu k Panně Marii?

PRO NEJVĚTŠÍ

Ke které slavnosti patří následující (mírně zašifrovaný) žalm?

BH E ZÁÍ A ÁOU HSOI VSUUE
A LHL TU.BR UOAH Z JPTY NDPO
,TSJ Z ŠNV S Ů